

Sygn. akt V W 5804/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2015 r. sprawy, przeciwko **I. W.** c. S. i Z. z domu J. ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

W dniu 28 sierpnia 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki R. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 marca 2014r. ok. godz. 07.55,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Orzeka

- 1) Obwinioną I. W. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych .
- 2) Zasądza od obwinionej 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 5804/14

UZASADNIENIE

I. W. została obwiniona o to, że w dniu 28 sierpnia 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki R. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 marca 2014r. ok. godz. 07.55, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2014 r. ok. godz. 7.55 strażnik miejski przy ul. (...) w W. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na postoju pojazdu marki R. o nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”.

W piśmie datowanym na dzień 6 kwietnia 2014 r. Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) wezwała właściciela pojazdu R. o nr rej. (...) I. W. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niej pytanie, odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadziła osobiście,

ewentualnego wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania. Powyższe pismo wysłane na adres: ul. (...), (...)-(...) W. odebrał w dniu 8 kwietnia 2014 r. M. W. – syn I. W..

Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) pismem datowanym na dzień 15 sierpnia 2014 r. ponownie wezwała I. W. (w przypadku, gdyby ona była osobą, która użytkowała pojazd we wskazanym dniu), do osobistego stawiennictwa do Referatu Oskarżycieli Publicznych (...) Oddziału Terenowego Straży Miejskiej m. st. W. przy ul. (...) lok. (...) w W. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma w celu złożenia wyjaśnień w powyższej sprawie. W przypadku zaś, gdyby pojazd został powierzony, została ona wezwana do podania danych osobowych kierowcy, który pojazd użytkował we wskazanym dniu i przesłania ich w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej m. st. W.. Powyższe pismo wysłane na adres: ul. (...) (...)-(...) W. zostało odebrane w dniu 21 sierpnia 2014 r.

Pomimo obowiązku w terminie 7 dni od otrzymania powyższego pisma, tj. do dnia 28 sierpnia 2014 r., I. W. na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała osoby, której powierzyła do kierowania lub używania w dniu 18 marca 2014r. ok. godz. 07.55 pojazd marki R. o nr rej. (...), którego była właścicielem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej I. W. /33-34/, notatek urzędowych /k. 1, 7/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/ oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/.

Obwiniona I. W. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach oświadczyła, iż nie jest w stanie wskazać, kto parkował pojazd, gdyż od momentu zdarzenia minęło dużo czasu. Odnosząc się do powyższego wykroczenia drogowego, obwiniona wskazała, iż nie poczuwa się do niego. Oświadczyła ona także, iż kilkakrotnie pisała do Straży Miejskiej. Wskazała ona przy tym, iż nie pamięta dat wysłania powyższej korespondencji. /k. 33-34 wyjaśnienia obwinionej I. W./

I. W. ma 51 lat. Jest zamężna, posiada dorosłe dzieci. Z zawodu jest introligatorem. Pracuje w archiwum. Uzyskuje dochód w wysokości ok. 1000 zł. Nie była karana. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 33 wyjaśnienia obwinionej I. W./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę I. W. w odniesieniu do przypisanego jej czynu. Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie budzi wątpliwości.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, jako odpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy albowiem okoliczności popełnienia czynu zarzucanego obwinionej oraz wyjaśnienia obwinionej w świetle ujawnionego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości.

Z kolei jako niewiarygodne należało uznać te wyjaśnienia obwinionej, w których utrzymywała ona, iż faktycznie odpowiedziała pisemnie na wezwania Straży Miejskiej. Obwiniona nie potrafiła podać dat wysłania powyższej korespondencji. Nie przedstawiła ona też żadnych dokumentów świadczących o tym, iż faktycznie wysłała powyższą korespondencję. Nie podała ona również żadnych informacji na temat treści w/w korespondencji.

Sąd ustalając stan faktyczny, oparł się również na materiale w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 7/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/ oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. W ocenie Sądu, powyższe dokumenty ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionej skierowane zostało pismo, w którym została ona pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwana do osobistego stawiennictwa do Oddziału Terenowego Straży Miejskiej, ewentualnie do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorz T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniona złożyła pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawiała się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jej pojazdem.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionej, jako właścicielce pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i art. 78 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właścicielka pojazdu, mogła zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi, tego jednak nie dokonała.

W przypadku braku możliwości zapamiętania danych dotyczących osób korzystających z należącego do niej samochodu, mogła ona np. prowadzić w tym celu stosowną ewidencję lub powierzyć jej prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel pojazdu, który podaje, że nie może, lub nie jest w stanie pamiętać kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.” Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela ten pogląd.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd uznał, że obwiniona I. W. w dniu 28 sierpnia 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki R. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 marca 2014r. ok. godz. 07.55.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 100 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej. Poprzez orzeczenie względem obwinionej wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.